

[Erling Dinesen.]

Ændringen betød også, at der i dette udvalg var tilslutning til, at den offentlige arbejdsanvisning skulle varetage den fremtidige arbejdsformidling og den kontrol, som mange fagforeninger i øvrigt i forvejen havde overladt til den offentlige arbejdsanvisning.

Så vil jeg gerne føje til, at der ikke i disse principielle ændringer lå nogen kritik af det arbejde med arbejdsanvisningen, som de lokale fagforeninger havde udført. Forholdet er i øvrigt også det, at en betydelig del af arbejdsformidlingens medarbejdere ved nyordningen blev rekrutteret fra fagbevægelsen.

Hovedformålet med ændringerne i arbejdsformidlingen var at etablere en ordning så nogenlunde svarende til den, vi kender i Sverige, med nye muligheder for at varetage vigtige arbejdsmarkedspolitiske opgaver på det lokale plan.

Jeg er meget vel klar over, at der har været rettet kritik mod den offentlige arbejdsformidling. Det må vel også erkendes, som arbejdsministeren nævnte det, at den udbygning og modernisering af arbejdsformidlingen, som er påbegyndt, men endnu ikke gennemført, spiller en rolle i denne sammenhæng. Det er som bekendt især af økonomiske grunde, udbygningen endnu ikke har fundet sted. Der foreligger endelige planer, eller der forelå i alle tilfælde endelige planer om en sådan udbygning og modernisering, og jeg regner med, at der vil være mulighed for at realisere dem.

Så vil jeg i øvrigt gerne, fordi det har man ikke rigtig, synes jeg, øje for i den debat, der foregår omkring arbejdsformidlingen, understrege, at selve spørgsmålet om arbejdsformidling og kontrol jo kun er en lille del af de opgaver, som arbejdsformidlingen og arbejdsmarkedsnævnene ud over landet har. Det er klart, at hovedopgaven må være at sikre den arbejdssøgende det bedst mulige arbejde, men herudover må arbejdsformidlingen løse en lang række vigtige samfundsopgaver. Det gælder f. eks. erhvervsvejledningen, som i stadig stigende omfang også er nødvendig for den voksne arbejdskraft. Det gælder spørgsmål om rejsehjælp og bolig-hjælp; det gælder spørgsmål om specialarbejderuddannelse, omskoling og efteruddan-

nelse; det gælder hjælp til handicappede og ældre, som skal sikres et nyt job på arbejdsmarkedet.

Lad mig bare i denne sammenhæng nævne, at arbejdsformidlingen i det sidst foreløbne regnskabsår har formidlet ca. 11.000 ikke-forsikrede arbejdere til uddannelse på specialarbejderskoler, har anvist 2.793 lærepladser og har placeret over 6.000 erhvervs-hæmmede på det private arbejdsmarked. Det er hævet over enhver tvivl, at en del af de mennesker, jeg her har nævnt, uden arbejdsformidlingens bistand ville være havnet som invalidepensionister eller under anden offentlig forsorg. Hertil kommer så, at kontorerne har bidraget til, at 1.300 arbejdere er gået ind i omskolingsforantaltninger.

Jeg kunne herudover nævne spørgsmålet om beskæftigelsesanalyser, assistance i forbindelse med egnsudviklingspolitikken, og endelig vil jeg da gerne gøre opmærksom på, at den sociale bilstandslov, som vi for tiden behandler her i folketinget, vil give arbejdsformidlingen og det apparat, som er knyttet hertil, arbejdsmarkedsnævnene, meget store fremtidsopgaver.

Ud over det, jeg her har nævnt, er der en række andre opgaver, som er knyttet til arbejdsformidlingen, og derfor vil det efter min opfattelse være uforsvarligt at nedlægge de lokale arbejdsformidlingskontorer og de arbejdsmarkedsnævn, som skal koordinere og aktivisere den lokale arbejdsmarkedspolitik, sikre, at man alle steder i landet får så høj en beskæftigelse som overhovedet muligt.

Når dette så er sagt, vil jeg da gerne føje til, at jeg er bekendt med, at der i betydeligt omfang sker arbejdsanvisning direkte fra de lokale fagforeningskontorer, bl. a. fordi et meget stort antal arbejdsgivere ringer og spørger efter bestemte personer, som man tidligere har beskæftiget, og som man ønsker at genansætte. Det er en anvisning, som ikke er tilladt efter loven, som den er formet i dag, men spørgsmålet er, om det ikke var hensigtsmæssigt at legalisere denne form for arbejdsformidling. Der er jo sket en vældig udbygning og strukturændring i fagbevægelsen siden 1968, hvor denne lov blev vedtaget, og mange fagforeninger vil utvivlsomt på fuldt forsvarlig vis kunne påtage